దారి దోపిడీ

వాణిశ్రీ

ఆర్. టి. సి. నైట్ ఎక్స్‌ప్రెస్ ఇంకొక గంటలో హైదరాబాద్ సిటీ చేరబోతూ వుంది. బస్సు డ్రైవర్ రోడ్డు ప్రక్కన వున్న పెద్ద చింతమానుకింద ఆపాడు. చెట్టుకి ఆనుకునే ఒక పాక. ఆ పాకలో చిన్న టీస్టాల్. బస్సు ఆగడం చూసి టీ స్టాల్లో వున్న కుర్రాడు బొగ్గుల కుంపటి విసర సాగాడు.

"టీ కావాల్సినోళ్ళు దిగండి సార్" అంటూ డ్రైవర్ అనౌన్స్‌మెంట్ చేసి బస్సు దిగిపోయాడు.

ఆ తర్వాత కండక్టర్ దిగాడు. అతని వెనుక మరి కొందరు ప్రయాణీకులు బద్ధకంగా కళ్ళు తెరిచి వళ్ళు విరుస్తూ, ఆవులిస్తూ బస్సు దిగి టీ స్టాల్ దగ్గర చేరారు. కుర్రాడు వేడి వేడి టీ గ్లాసులు అందిస్తున్నాడు.

ఇంతలో మెటాడర్ వ్యాన్ వచ్చి అక్కడ ఆగింది. అందులో నలుగురు వున్నారు. వ్యాన్ నిండా పేపర్ కట్టలు వున్నాయి.

డ్రైవర్ వ్యాన్ దిగివచ్చి "కండక్టర్ సాబ్! మేం సిటీనుంచి వస్తుంటే ఇక్కడికి దగ్గర్లోనే అంబాసిడర్ కార్లో మర్డర్స్ జరిగాయి" అన్నాడు.

కండక్టర్‌తోపాటు అక్కడున్న వాళ్ళంతా వులిక్కిపడ్డారు.

"ఏమిటీ?" అన్నాడు కండక్టర్ నమ్మలేనట్లు.

"ఇక్కడికి రెండు మూడు ఫర్లాంగుల దూరంలో అంబాసిడర్ ఆగివుంటుంది చూడండి. అందులో రెండు శవాలు వున్నాయి. మీరు సిటీ వెళ్తారుగదా! పోలీసులకు చెప్పండి" అన్నాడు వ్యాన్ డ్రైవర్.

"మర్డర్లు జరగటం మీరు చూశారా?"

"వుహూం.....మర్డర్లు ఎప్పుడు జరిగాయో? తెలీదు. కారు డోర్లు బార్లా తీసివుంటే మాకు అనుమానం వచ్చి మా వ్యాన్ ఆపి చూశాం. అందులో రెండు శవాలు కన్పించాయి" చెప్పాడు వ్యాన్ డ్రైవర్.

ప్రయాణీకులు వ్యాన్ డ్రైవర్ చుట్టుముట్టి అతను చూసిన కారులో శవాల గురించి పదేపదే అడిగి తెలుసుకున్నారు. వ్యాన్ డ్రైవర్, అందులో వున్నవాళ్ళు టీ తాగి వెళ్ళిపోయారు.

ఆర్టీసీ బస్ డ్రైవర్ హారన్ కొట్టాడు. అంతా బస్సులో ఎక్కి కూర్చుని కార్లో శవాల గురించి చెప్పుకోసాగారు. బస్ కదిలిన కాసేపటికే మళ్ళీ ఆగింది. బస్ హెడ్‌లైట్ల కాంతిలో నీలం రంగు అంబాసిడర్ కారు రోడ్డుకి పక్కగా జరిగివుంది. దాని డోర్లు తీసేవున్నాయి.

"గురూ హెడ్ లైట్లు ఆపకు" అంటూ కండక్టర్ బస్సు దిగాడు. అతని వెనుకే కొందరు ప్రయాణీకులు దిగి కారు దగ్గరికి వెళ్ళారు. శవాల్ని చూడటం ఇష్టంలేని

వాళ్ళు, శవం పేరు చెప్తేనే భయపడే రకం మాత్రం బస్సులోనే కూర్చుండిపోయారు.

వెనుక సీట్లో లావుపాటి వ్యక్తి వెల్లకిలా పడి వున్నాడు. గుండెలో కత్తి దిగి వుంది. నెత్తురుతో బట్టలు తడిసిపోయి వున్నాయి. అతనికి ఏ ఖైఏళ్ళు పైనే వుండొచ్చు. గ్లాస్కోపంచె సిల్కు లాల్చీలో వున్నాడు.

ముందు సీట్లో ఒకప్రక్కకి ఒరిగిపోయి వున్న వ్యక్తి కుర్రాడే. పాతిక ముప్పై ఏళ్లు మధ్య వుంటుంది వయస్సు. తలమీద కొట్టిన గాయం కనిపిస్తోంది. రక్తం ముఖం మీదుగా కారింది.

"అరె....ఇతను బ్రతికే వున్నాడు" టార్చిలైట్ ఫోకస్ చేసిన వ్యక్తి అన్నాడు.

ఎవరో చెయ్యిపట్టుకుని పల్స్ చూశారు.

"అవును ప్రాణం వుంది" అన్నాడు.

"బస్సులో తీసికెళ్ళి హాస్పిటల్లో జేర్చిస్తే మంచిది. పాపం బ్రతుకుతాడేమో?" అన్నారు కొందరు ప్రయాణీకులు.

"ఈయనెవరో శేట్ లా వున్నాడు. ఎందుకు హాత్య చేశారో పాపం?"

"ఇది బొంబాయి రోడ్డు. స్మగ్లింగ్ కేసేమో?"

"పాపం పుణ్యాం దేవుడికే తెలియాలి."

ప్రయాణీకులు రకరకాలుగా వ్యాఖ్యానిస్తున్నారు.

కండక్టర్ కొందరు సాయంతో డ్రైవింగ్ సీటులో పడివున్న వ్యక్తిని బస్సులోకి జేర్చాడు. అంబాసిడర్ తలుపులు మూసి నెంబర్ నోటు చేసుకున్నాడు.

బస్సు సిటీవైపు బయల్దేరింది.

అతను నీరసంగా మూలిగి నెమ్మదిగా కళ్లు తెరిచాడు. ముక్కులకు ఘాటుగా పినాయిల్ వాసన, మందుల వాసన తగిలింది.

హాస్పిటల్ వార్డులో స్వీపర్ పినాయిల్ చల్లి గుడ్డతో తుడుస్తున్నాడు. అతని పక్కనే స్టాండ్ కి ఖాళీ గ్లూకోజ్ బాటిల్ వ్రేలాడుతూ వుంది. వార్డు మధ్యలో టేబిల్ ముందు కూర్చుని వుంది స్టాఫ్ నర్స్.

బెడ్ లమీదున్న వాళ్ళందరికీ కాలికో, చేతులకో, తలకో కట్లుకట్టి వున్నాయి. తను సర్జికల్ వార్డులో వున్నాడని అతడు గ్రహించాడు.

"సిస్టర్ ....సిస్టర్" నెమ్మదిగా పిలిచాడు.

నర్స్ అతని బెడ్ దగ్గరికి వచ్చింది.

"మంచినీళ్ళు కావాలి" అన్నాడు.

ఆమె అతన్ని లేపి కూర్చోబెట్టి మంచినీళ్ళు త్రాగించింది.

"సిస్టర్, నేను ఇక్కడెందుకు వున్నాను?" ప్రశ్నించాడు.

"మీరు వస్తున్న కారుకి యాక్సిడెంట్ జరిగిందనుకుంటాను. ఆర్టీసీ బస్ లో వస్తున్నవాళ్ళు చూసి మిమ్మల్ని తీసుకొచ్చి అడ్మిట్ చేశారు" అంది ఆమె.

"అలాగా!" అని అతను కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

కొంచెంసేపటికి ఇన్ స్పెక్టర్ అజీజ్, డ్యూటీ డాక్టర్ కలిసి వచ్చారు.

"మిస్టర్ ....! మిస్టర్ ...."

అతను కళ్ళు తెరిచాడు. కళ్ళు తిప్పి తన బెడ్ ముందు నిల్చున్న డాక్టర్ని, సిస్టర్ని చూశాడు.

"మీ పేరేమిటి?" ప్రశ్నించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"మదన్‌రాజ్."

"మీరు కారులో సిటీకి వస్తున్నారు కదూ!"

అతను తల వూపాడు.

"ఎక్కడ్నుంచి వస్తున్నారు?"

"బొంబేనుంచి."

"కారు మీరే డ్రైవ్ చేస్తున్నారు కదూ!"

"అవును."

"మీరు డ్రైవరా?"

"వుహూ!"

"మరి?"

"హిమాలయా ఇంటర్నేషనల్ హోటల్ మేనేజర్ని."

"వెనుక సీట్లో వున్న ఆయన ఎవరు?"

"సార్! ఆయనకి ఏమైనా దెబ్బలు తగిలాయా?" ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించాడు మదన్‌రాజ్.

"ఆయన ఎవరు?" చెప్పండి."

"ఆయన మా బాస్ రమేష్‌చంద్ర హోటల్‌గాక ఇంకా ఇతర వ్యాపారాలున్నాయి ఆయనకి."

"ఐ.సీ...."

"ఆయనకి ఏమీ ప్రమాదం జరుగలేదు గదా?"

ఇన్‌స్పెక్టర్ అతని ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పలేదు. ప్రశ్నని దాటవేస్తూ "మీరు కారులో ఎందుకు పడి వున్నారు? ఏం జరిగింది? మీకు గుర్తుందా?" అన్నాడు.

"నేను స్పీడుగా డ్రైవ్ చేస్తున్నాను. కొంచెం దూరంలో రాళ్ళు అడ్డంపెట్టి వుండడం గమనించి సడన్ బ్రేక్ వేశాను. వెంటనే రోడ్డుపక్కనుంచి నలుగురైదుగురు మా కారు దగ్గరికి పరిగెత్తుకొచ్చారు. నేను విండో

గ్లాసులు ఎత్తబోతుండగా ఒకడు డోర్ లాగి కర్రతో నా నెత్తిమీద కొట్టాడు. నేను తెలివితప్పి పడిపోయాను. తర్వాత ఏం జరిగిందో నాకు తెలీదు" అన్నాడు మదన్ రాజ్.

"వాళ్ళు ఎలా వుంటారో చెప్పగలరా?"

"చీకట్లో వాళ్ళ ముఖాలు సరిగా కన్పించలేదు. ముఖాలు నల్లగా వున్నాయి. బహుశా నల్లరంగు వేసుకున్నారేమో? నిక్కర్లు బనీన్లు మాత్రమే వున్నాయి. తలలకి గుడ్డలు కట్టుకున్నారు. చూట్టానికి అందరూ ఒకే మాదిరిగా వున్నారు" అన్నాడు మదన్ రాజ్.

ఇన్ స్పెక్టర్ మరి కొన్ని ప్రశ్నలు అడిగి తెలుసుకున్నాడు.

"సార్! మా బాస్ కి ఎలా వుంది? ఆ దుర్మార్గులు ఆయన్ని ఏమైనా చేశారా?" మదన్ రాజ్ కంఠం ఆందోళన పూరితంగా వుంది.

"సారీ మిస్టర్ మదన్ రాజ్. దుండగలు ఆయన్ని హత్య చేశారు."

"నో...." మదన్ రాజ్ గట్టిగా కేక పెట్టాడు.

వార్డులోని రోగులంతా అతని వైపు వింతగా చూశారు.

"మిస్టర్, ఆవేశపడకండి. మీ ఆరోగ్యం సరిగా లేదు. మీరు ఎక్కువ ఆలోచించకుండా రెస్టు తీసుకోవాలి" అన్నాడు డాక్టర్.

మదన్ రాజ్ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"మిస్టర్ మదన్ రాజ్. మీరు బాంబేనుంచి వస్తున్నప్పుడు మీ దగ్గర విలువైన వస్తువులు ఏవైనా వున్నాయా?" ప్రశ్నించాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"సార్! మా బాస్ కి సిటీలో జ్యూవెలరీషాపుగూడా

వుంది. బొంబేలో గోల్డు, డైమండ్స్ కొంటుంటారు. కాని ఆ వివరాలు నాకు చెప్పరు. నేనూ అడగను. ఆయనకు తోడుగా వెళ్ళి వస్తుంటాను.

"అయితే మీకు వివరాలు ఏమీ తెలియవన్నమాట."

తల అడ్డంగా వూపాడు మదన్ రాజ్.

"మీ బాస్ రెసిడెన్స్ ఎక్కడ?"

"బంజారా హిల్స్."

"ఆయనకి భార్య పిల్లలు ఉన్నారా?"

"వున్నారు సార్. ఆయన ఇద్దరు కొడుకులు అమెరికాలో వున్నారు. కూతురు ఇక్కడే వుంది. ఎమ్. ఏ. చదువుతున్నది."

ఇన్ స్పెక్టర్, రమేష్ చంద్ర ఇంటి అడ్రెస్ ఫోన్ నెంబర్ నోట్ చేసుకున్నాడు.

3

సువర్ణ రేఖ ఛేజ్ నవలలో మునిగిపోయింది. ఆమె కూర్చున్న సోఫాముందున్న టీపాయ్ మీద పెట్టిన 'టీ' చల్లారిపోవడంగూడా ఆమె గమనించలేదు. 'టీ' తాగమని నౌకరు అప్పలకొండగూడా గుర్తుచేయడానికి సాహసించలేదు. అమ్మాయిగారి ఏకాగ్రతకి భంగం కలిగితే ఏం జరుగుతుందో అతనికి బాగా అనుభవం వుంది.

చేతిలో వున్న పుస్తకం విసిరికొట్టొచ్చు. లేదా ఆ టీ గ్లాసుతోనే బుర్ర రాంకీర్తన పాడించొచ్చు. అందుకే అప్పలకొండ టీ చల్లారిపోతున్నా మిన్నకుండిపోయాడు.

ఇంతలో అమ్మాయిగారిని డిస్టర్బ్ చేస్తూ ఫోన్ రింగైంది. అమ్మాయిగారు ఫోన్ ఎత్తుతారేమోనని అప్పలకొండ కొన్ని క్షణాలు ఎదురు చూశాడు. కాని ఆమె ఫోన్ వంక చూడకుండా అప్పలకొండకేసి తీవ్రంగా

చూసింది. ఆమె భావం గమనించి అతను రిసీవర్ ఎత్తి "హలో" అన్నాడు.

"రమేష్‌చంద్రగారిల్లేనా?"

"అవును సార్."

"ఎవరు మాట్లాడుతున్నారు?"

"నేను ఇంట్లో నౌకర్ని సార్."

"మీ అమ్మగారున్నారా?"

"మేడపైన వున్నారు సార్."

"కొంచెం పిలుస్తావా?"

"పిలుస్తాను సార్. తమరు ఎవరు సార్?"

"పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ అని చెప్పు."

సువర్ణరేఖ చదువుతున్న పుస్తకం మూసి టీపాయ్ మీద పడేసి "ఎవర్రా మాట్లాడేది?" అంది విసుగ్గా.

అప్పలకొండ మౌత్‌పీస్‌కి చెయ్యి అడ్డంపెట్టి "పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్‌గారమ్మా" అన్నాడు.

"ఏం కావాలట? నాన్నగారు బొంబే వెళ్ళారని చెప్పు" అంది.

"అమ్మగారు కావాలన్నారమ్మా! నాన్నగార్ని అడగలేదు."

ఆమె ఒక్క క్షణం తల పంకించి లేచి ఫోన్ దగ్గరకు వచ్చి రిసీవర్ అందుకుంది.

"హలో, నేను రమేష్‌చంద్రగారి అమ్మాయిని సువర్ణరేఖను మాట్లాడుతున్నాను. మీరెవరండీ?"

"నేను పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ని మాట్లాడుతున్నాను. మీ అమ్మగారిని పిలుస్తారా?"

"మా అమ్మ పనిలో వుంది. ఏమిటో చెప్పండి.

ఫరవాలేదు."

"మీ నాన్నగారు బొంబే వెళ్ళారు కదూ?"

"అవును."

"ఆయన వస్తున్న కారుకి యాక్సిడెంట్ జరిగింది. ఆయనతోపాటు వున్న మదన్‌రాజ్ డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. ఇద్దర్నీ హాస్పిటల్లో జేర్పించాము. మీరు వెంటనే ఇక్కడికి రండి."

"యాక్సిడెంటా? యెక్కడ జరిగింది ఇన్‌స్పెక్టర్ మా ఫాదర్‌కి యెలా వుంది?" సువర్ణరేఖ ఆదుర్దాగా అడిగింది.

"సిటీకి పాతిక మైళ్ళ దూరంలో జరిగింది" అంటూ ఇన్‌స్పెక్టర్ వాళ్ళు రావాల్సిన హాస్పిటల్ వివరాలు చెప్పాడు.

"ఫాదర్‌కి ఏమైనా దెబ్బలు తగిలాయా? ఇప్పుడెలా ఉన్నారు?"

"మీరు వెంటనే రండి."

ఫోన్ పెట్టేసిన శబ్దం వినిపించింది.

సువర్ణరేఖ మెదడు మొద్దుబారినట్లయింది. గుండె వేగం హెచ్చింది. శరీరంలో శక్తి ఉడిగిపోయినట్లు నీరసం ముంచుకొచ్చింది. కొంచెంసేపువరకూ లేవలేక పోయింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఫోన్‌లో చెప్పిన విషయం నిజమా? లేక తను కల గంటున్నదా? అని సందేహం వచ్చింది. కాని వాస్తవం కల యెలా అవుతుంది? ఫాదర్‌కి యెలా వుంది? ఇన్‌స్పెక్టర్ చెప్పకుండా దాటవేశాడెందుకు? ఆమె మనస్సు ఏదో కీడును శంకిస్తోంది.

పరిపరివిధాల పోతున్న మనస్సు అదుపులో పెట్టి ఆమె

మేడపైకి వెళ్ళి "అమ్మా! నాన్నగారి కారుకి యాక్సిడెంట్ జరిగిందట" అంది.

సరళారాణి కొయ్యబారిపోయి "ఏమిటే?" అంది.

"ఇన్ స్పెక్టర్ ఫోన్ చేసి చెప్పాడు. హాస్పిటల్లో అడ్మిట్ చేశారట. మనల్ని వెంటనే రమ్మన్నాడు" అంది సువర్ణ రేఖ.

"అప్పన్నా.... డ్రైవర్ కి చెప్పు. కారు రెడీచెయ్యమని" కేకపెట్టింది సరళారాణి.

తల్లీ, కూతురూ కారులో హాస్పిటల్ కి చేరుకున్నారు.

"ఇన్ స్పెక్టర్ మా ఫాదర్ కి యెలా వుంది?" అంది సువర్ణ రేఖ ఇన్ స్పెక్టర్ని చూస్తూనే.

"రండి...." అంటూ ఇన్ స్పెక్టర్ వాళ్ళిద్దర్నీ మార్చురీకి తీసికెళ్ళాడు.

రమేష్ చంద్ర శవాన్ని చూసి వాళ్ళిద్దరూ ఘొల్లుమన్నారు.

4

పోలీసు కుక్కలు అక్కడక్కడే తారట్లాడి రోడ్డు మీదే కొంతదూరం వెళ్ళి వెనక్కి వచ్చేశాయి. దుండగులు కారులోనే పారిపోయి ఉంటారని పోలీసులు నిర్ణయించుకున్నారు. కారుకు కొద్ది దూరంలో రోడ్డు మీద రాళ్ళు అడ్డం పెట్టిన గుర్తులున్నాయి.

డి.సి.పి. పాపారావు, ఇన్ స్పెక్టర్ అజీజ్ కి ఇన్వెస్టిగేషన్ బాధ్యత అప్పగించి వెళ్ళిపోయాడు.

కారు డిక్కీలో వి.ఐ.పి. సూట్ కేస్ మాత్రమే వుంది టూల్స్ కిట్, జాకీ వగైరాలున్నాయి.

కారు లోపల సీట్లన్నీ తీయించి వెతికితే గోల్డుచెన్ ఒకటి దొరికింది. గొలుసు సన్నగా ఉంది. లాకెట్ మీద

ఆంజనేయుడి బొమ్మ, వెనకవైపు 'ఎస్' అని ఇంగ్లీషు అక్షరం వున్నాయి.

కారుమీద లోపల సీట్లమీద పౌడర్ చల్లి వీలైనన్ని ఫింగర్ ప్రింట్స్ ఫొటోలు తీస్తున్నాడు ఎక్స్‌పర్టు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ అతని సిబ్బంది ఆ చుట్టుపక్కల ఏవైనా ఆధారాలు దొరుకుతాయేమోనని గాలించారు. కాని పనికివచ్చే సమాచారం ఏమీ దొరకలేదు.

ఆ రోజు సాయంకాలానికి పోస్టుమార్టమ్ రిపోర్టు వచ్చేసింది. కత్తిపోట్లువలన మరణం సంభవించిందనీ, రాత్రి రెండు, మూడు గంటల మధ్య చనిపోయి వుంటాడనీ డాక్టర్ రిపోర్టు రాశాడు.

పోస్టుమార్టమ్ తరువాత రమేష్‌చంద్ర మృతదేహాన్ని అతని కుటుంబ సభ్యులకు అందజేశారు. ఆయన వ్యాపార సంస్థలలో పనిచేసే సిబ్బంది అంతా అంత్యక్రియలలో పాల్గొన్నారు. మదన్‌రాజ్ గూడా వెళ్ళడానికి ప్రయత్నించాడుగాని డాక్టర్ ఒప్పుకోలేదు.

రమేష్‌చంద్ర కొడుకులు అమెరికానుంచి వచ్చారు. అంత్యక్రియలవరకూ వుండి వెళ్ళిపోయారు. దోపిడీ గురించి అరెస్టులు ఏమీ జరగలేదు. యెవర్నయినా అరెస్టు చెయ్యడానికి ఆధారాలు దొరకటంలేదు. సూట్‌కేస్‌లో బట్టలు, డైరీ, వగైరా వస్తువులున్నాయే గాని అనుమానించదగినవేమీ లేవు.

కేసు సి.బి.సి.ఐ.డి. ఇన్‌స్పెక్టర్ పతంజలికి ట్రాన్స్‌ఫరైంది. ఫైలు క్షుణ్ణంగా పరిశీలించాడు పతంజలి.

రాష్ట్రవ్యాప్తంగా నేరస్తుల వేలిముద్రలు, ఇతర రాష్ట్రాల నేరస్తులవీ పరిశీలించి చూశాడు. కాని కారు లోపల, బైట దొరికిన వాటితో ఒక్కటీ టాలీ కాలేదు.

రాష్ట్రం లోపల నేరస్తులు కాని, సరిహద్దు రాష్ట్రాల దోపిడీ దొంగలుగాని, ఈ నేరం చేసివుండరని నిర్ణయించుకున్నాడు పతంజలి.

అసలు రమేష్‌చంద్రను హత్యచేసినవాళ్ళు దోచుకున్నది ఏమిటి? అనే విషయం సందిగ్ధంగానే వుండిపోయింది. అసలు దోపిడీ ఎవరు చేశారు? అనేది కాకుండా ఎందుకు చేశారు? వాళ్ళ మోటివ్ ఏమిటి?

కారులో విలువైన వస్తువులు దొరుకుతాయనే ఉద్దేశ్యమా? లేక రమేష్‌చంద్రమీద పగతో ఈ హత్య చేశారా? పతంజలి లోతుగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

5

పతంజలిని చూసి ఎవరో వూహించలేకుండాపోయింది సరళారాణి. రమేష్‌చంద్ర పోయిన తర్వాత ఆమెను పరామర్శించడానికి యెందరో వస్తున్నారు. కొందరు ఆమెకు తెలిసినవాళ్ళే అయితే కొందర్ని అసలు గుర్తుపట్టలేక పోతోంది. కాని తెలిసినట్లే ప్రవర్తిస్తున్నది. తనకి గుర్తులేదంటే వచ్చినవాళ్ళు చిన్నబుచ్చుకుంటారని ఆమె భయం.

పతంజలిని చూసిగూడా ఆమె అలాగే అనుకున్నది. ఎవరు ఇతను? ఎప్పుడూ చూసినట్లు గుర్తులేదే?

సరళారాణిని చూసి అతను "నమస్తే మేడమ్" అన్నాడు.

ఆమె ప్రతి నమస్కారంచేసి విచారంగా తల దించుకుంది.

"కూర్చోండి" అంది ఆమె.

అతను సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

ఆమె మరొక సోఫాలో కూర్చుని అతను చెప్పబోయే

సానుభూతి వాక్యాలు వినడానికి సిద్ధంగా వుంది. కాని అతను ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఆమె వంకే పరీక్షగా చూశాడు.

ఆమెకు నలభై ఏళ్ళు దాటివుంటాయి. కానీ శరీరం పెరగకుండా శ్రద్ధతీసుకున్నందువల్లనేమో ముప్పై ఏళ్ళ స్త్రీలా కనిపిస్తోంది. ఆమె ఎత్తుగా, ఎర్రగా ఆకర్షణీయంగా వుంది. ఆమె దిగులుగా వున్న ముఖంలో ఠీవి, రాజసం కనిపిస్తూనే వున్నాయి.

అతను యెంతసేపటికి మాట్లాడకపోయేసరికి ఆమె తలెత్తి అతన్ని చూసింది. అతను కళ్ళు తిప్పుకుని "మీరు ఎంతో విచారంలో వున్నారు. అయినా మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టవలసివచ్చింది" అంటూ తన ఐడెంటిటీ కార్డు ఆమెకు అందించాడు.

'సి.ఐ.డి. ఇన్‌స్పెక్టర్' అన్నమాట అనుకుంది.

"ఫరవాలేదు. అడగండి" అంది సరళారాణి.

"రమేష్‌చంద్రగారు బొంబాయి వెళ్ళబోయేముందు మీకు ఏమైనా చెప్పారా?"

"ఏ విషయం?"

"బొంబాయి ఎందుకు వెళ్తున్నారో ఏమిటో? అని."

"సామాన్యంగా నేను వివరాలు అడగను. ఆయనకు రకరకాల వ్యాపారాలున్నాయి. అప్పుడప్పుడూ ఢిల్లీ, బొంబాయి, మద్రాస్ వెళ్తుంటారు. ఎందుకు ఏమిటి అని నేను అడగను. చెప్పాలనిపిస్తే ఆయనే చెప్తారు."

"అయితే మీకేమీ చెప్పలేదన్నమాట."

"వుహూఁ, చెప్పలేదు."

"ఆయన వెంట ఎవరెవరు వెళ్ళారో మీకు తెలుసా?"

"మా హోటల్ మేనేజర్ మదన్‌రాజ్ వెళ్ళాడు.

అతను ఆటోలో మా ఇంటికి వచ్చాడు. ఇద్దరూ కలిసి కారులో వెళ్ళారు."

"వెళ్ళేటప్పుడు వెంట క్యాష్ ఏమైనా తీసికెళ్ళారా?"

"ఏమో తెలీదు."

"కేస్ ముందుకు పోవటంలేదు మేడమ్. రమేష్‌చంద్ర గారిని డబ్బుకోసం హత్య చేశారా? లేక ఆయనపై ఎవరికైనా పగ వుండి హత్యచేశారా? మోటివ్ ఏమిటి అనేది తెలియడంలేదు."

సరళారాణి ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"మీకు ఎవరిమీదనైనా అనుమానం వుందా? వృత్తి రీత్యాగాని, లేదా మరేదైనా ఇతర కారణాలవల్లగాని ఆయనపై యెవరికైనా కోపం వుందా? మీకు తెలిస్తే చెప్పండి."

"ఇన్‌స్పెక్టర్ నాకేమీ అర్థం కావటంలేదు. నాకు అంతా అయోమయంగా వుంది. నేనేమీ చెప్పే సితిలో లేను" ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి అలా అంటుంటే.

"ఐయామ్ సారీ మేడమ్. మిమ్మల్ని బాధపెడు తున్నాను" అన్నాడు పతంజలి.

"ఫరవాలేదు...." అంటూ ఆమె కళ్ళు తుడుచు కుంది.

"కారులో సెర్చి చేస్తుంటే మా వాళ్ళకు ఒక గోల్డు చెన్ దొరికింది. ఇది ధరించేవాళ్ళు మీకు యెవరైనా తెలుసా? తెలిస్తే చెప్పండి" అంటూ పతంజలి తన పర్స్ లోనుంచి చైన్ తీసి ఇచ్చాడు.

ఆమె దానిని అందుకుని పరీక్షగా చూసి తిరిగి ఇచ్చేసి "నాకెవరూ తెలీదు" అంది.

"రమేష్‌చంద్రగారి ఆఫీస్ రూమ్ ఒక్కసారి

చూడాలి. మీరు అనుమతిస్తారా?"

"రండి. చూపిస్తాను."

సరళారాణి మేడపైకి దారితీసింది. ఇన్‌స్పెక్టర్ పతంజలి ఆమెను అనుసరించాడు.

తలుపు తీసి లైటువేసింది ఆమె. ఏ. సి. ఆన్ చేసింది. గది విశాలంగా వుంది. రెండు గాడ్రెజ్ స్టీల్ అల్మారాలు, సోఫాలు, సొరుగులున్న ఐరన్ టేబుల్ వగైరాలున్నాయి. ఆమె ప్రశ్నార్థకంగా పతంజలివైపు చూసింది.

బీరువాలో ఎక్కౌంట్ బుక్స్, ఫైల్సు, పేర్చి వున్నాయి. సొరుగులో పాస్‌బుక్స్, కొన్ని రసీదులు దొరికాయి. అందులో ఒకటి రమేష్‌చంద్ర బొంబాయి వెళ్ళబోయేముందు తీసుకున్న డిమాండ్ డ్రాఫ్ట్ తాలూకు రసీదు. పి.యమ్. జైన్ పేరుతో రెండు లక్షలకు తీసుకున్న రసీదు.

"మేడమ్ ఈ రసీదు చూడండి. పి.యమ్. జైన్ పేరుతో రెండు లక్షలకు తీసుకున్నారు. అంటే బొంబే వెళ్ళేటప్పుడు రెండు లక్షలకు డ్రాఫ్ట్ తీసుకున్నారు. ఇక క్యాష్ ఎంత తీసికెళ్ళారనేది మనకి తెలీదు."

"క్యాష్ తీసికెళ్ళి వుండకపోవచ్చునుగదా?" అంది సరళారాణి.

"అఫ్‌కోర్స్. పోనీ రెండు లక్షలే తీసికెళ్ళారనుకుందాం. ఆ డబ్బుకి సమానమైన వస్తువులేవో వెంట తెచ్చి వుండాలి."

ఆమె తల వూపింది.

"పి.యమ్. జైన్ రెగ్యులర్ లావాదేవీలున్న బిజినెస్ మన్ అనుకుంటాను. మీకు తెలుసా?"

"తెలీదు."

పతంజలి, రమేష్‌చంద్ర స్వయంగా నోట్ చేసి పెట్టుకున్న టెలిఫోన్ ఇండెక్స్‌లో గాలించాడు పి.యమ్. జైన్ అడ్రస్ కోసం. అతను వూహించినట్లే అడ్రస్, టెలిఫోన్ నెంబర్ దొరికాయి.

"మేడమ్! జైన్ అడ్రస్ దొరికింది. మీరు పర్మిషన్ ఇస్తే అతనికి ఫోన్ చేసి వివరాలు సేకరిస్తాను."

"అలాగే కానివ్వండి."

పతంజలి బొంబాయికి యస్.టి.డి. చేశాడు. వెంటనే లైన్ దొరికింది.

"పి.యమ్. జైన్ గారున్నారా?"

"నేనే మాట్లాడుతున్నాను. ఎవరు మీరు?"

"నేను హైదరాబాద్ నుంచి మాట్లాడుతున్నాను. రమేష్‌చంద్రగారి మేనేజర్ని."

"క్యా మదన్‌రాజ్ సాబ్. క్యా హై?" అని పలకరించాడు జైన్.

"వెరీ శాడ్ న్యూస్ జైన్ సాబ్. రమేష్‌చంద్రగారిని హత్య చేశారు దొంగలు."

జైన్ ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆయన హత్య ఎలా జరిగిందీ వివరంగా చెప్పాడు పతంజలి. మాట్లాడుతున్నది మదన్‌రాజ్ అనుకునే జైన్ ఫ్రీగా మాట్లాడాడు.

"మీ రిచ్చిన సరుకు విలువ ఎంత?"

"మీకు తెలుసుగా పదిలక్షలు."

"నాకేం తెలుసు. రెండు లక్షలకు డ్రాఫ్టు తెమ్మన్నారు. తెచ్చాను. మీకు క్యాష్ ఎంత ఇచ్చారో నాకేం తెలుసు?"

"భలేవారే. మీరే కదా ఆయనముందు క్యాష్ ఇచ్చారు."

"ఆఁ....అవునవును. గుర్తులేదు. ఇప్పుడెలా? సరుకు పూర్తిగా దొంగలు దోచుకున్నారు. నేను వస్తే సరుకు ఇస్తారా?"

"ఎందుకివ్వమూ?"

"సరుకు ఎక్కడిస్తారు?"

"అదేంటి భాయీ! కొత్తగా మాట్లాడుతున్నావు? కష్టమ్స్ చెక్‌పోస్టు దాటించి ఇస్తాము. ఆ బాధ్యతంతా నాది."

"ఓ.కె. థాంక్స్ జైన్ సాబ్."

"ఎప్పుడొస్తారు?"

"వచ్చేముందు ఫోన్ చేస్తాను."

పతంజలి ఫోన్ రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

"మేడమ్. రమేష్‌చంద్ర రెండు లక్షల డ్రాఫ్ట్ తీసి కెళ్ళారు. ఎనిమిది లక్షలు క్యాష్ తీసికెళ్ళారు. పది లక్షలు విలువచేసే స్మగుల్డు గుడ్స్ కారులో తీసు కొస్తున్నారని తెలుస్తున్నది. యెవరో కనిపెట్టి ఆయన్ని మర్డర్ చేసి ఆ సరుకు దోచుకుపోయారు" అన్నాడు పతంజలి.

సరళారాణి ముఖం నల్లగా మాడిపోయింది. ఆ మాటలు వింటూవుంటే.

"ఆయన బొంబేనుంచి స్మగుల్డు తెస్తున్నట్లు తెలిసిన వాళ్ళెవరో ఈ అఘాయిత్యం చేశారు. మీరేం దిగులు పడకండి. వాళ్ళెవరో కనిపెట్టి తీరతాం" అన్నాడు పతంజలి.

6

"గుడ్ మార్నింగ్ మిస్టర్ మదన్‌రాజ్."

పేపరు తిరగేస్తున్న మదన్‌రాజ్ అతన్ని చూసి కొంచెం ఆశ్చర్యపోయాడు. తనని పేరుతో పిలుస్తున్న ఎవరితను?" ఎప్పుడూ చూసినట్టులేదే అనుకున్నాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్" అని విష్ చేశాడు మదన్‌రాజ్.

అది హాస్పిటల్లో స్పెషల్ రూమ్. ఆరోగ్యం బాగయ్యేవరకూ అక్కడే వుండాలని డబ్బు ఖర్చయినా ఫరవాలేదని స్పెషల్ రూమ్ ఎలాట్ చేయించుకుని వుండిపోయాడు.

ఇంతలో నర్స్ సిరంజితో లోపలకు వచ్చింది.

"ఏమైనా ఆహారం తీసుకున్నారా?" ప్రశ్నించింది నర్స్.

మదన్‌రాజ్ తల వూపాడు.

నర్స్ ఇంజక్షన్ చేసి వెళ్ళిపోయింది.

అప్పటివరకు నిలబడే వున్నతన్ని చూసి "కూర్చోండి" అన్నాడు మదన్‌రాజ్.

అతను కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"మిమ్మల్ని పి.యమ్. జైన్‌గారు అడిగానని చెప్పమన్నారు" అన్నాడు అతను.

మదన్‌రాజ్ ఉలిక్కిపడి నివ్వెరపోయి చూశాడు.

"మీరు...మీరు బొంబేనుంచి వచ్చారా?" అన్నాడు మదన్‌రాజ్.

"అవును. పి.యమ్. జైన్‌గారిని కలుసుకున్నాను. రమేష్‌చంద్రగారి లావాదేవీలు మీకు పూర్తిగా తెలుసటగదా. సంవత్సరానికి కోటిపైగా ట్రాన్సాక్షన్ చేస్తారట. అదంతా చెప్పాడాయన."

మదన్ రాజ్ కి ఆందోళన కలుగుతోంది. అతను చెప్పే మాటలు వింటూవుంటే. ఎవరితను? పి.యస్. జైన్ దగ్గరికి ఎందుకు వెళ్లాడు?

"ఈమధ్య మీరు పదిలక్షల సరుకు తెచ్చారటగదా! అదంతా దొంగలపాలైందని తెలిసి ఆయన చాలా విచారించాడు."

మదన్ రాజ్ నాలుక పిడచగట్టుకుపోయింది. కొంచెం సేపటికి తేరుకుని "ఎవరు మీరు?" అన్నాడు.

పతంజలి తన గుర్తింపు కార్డుతీసి అందించాడు.

మదన్ రాజ్ ముఖం వెలాతెలాపోయింది ఆ కార్డు వంక చూస్తూనే.

"ఇప్పుడు చెప్పండి? దోపిడీ జరిగిన రోజున అబద్ధపు స్టేట్ మెంట్ ఎందుకిచ్చారు? రమేష్‌చంద్ర లావాదేవీలన్నీ మీకు తెలుసున్నంగా తెలుసు. మీ కారులో స్మగుల్డు గుడ్స్ వుందని తెలుసు. అన్నీ తెలిసి నాకేం తెలీదని ఆయన నాకేం చెప్పడనీ పోలీస్ స్టేట్ మెంట్ ఎందుకిచ్చారు?" పతంజలి గొంతు కఠినంగా వుంది.

మదన్ రాజ్ కి ఊపిరి ఆగిపోయినట్లయింది. ఉక్కిరిబిక్కిరై పోయాడు. "సారీ సార్! స్మగుల్డు వ్యవహారం కాబట్టి అలా చెప్పక తప్పలేదు."

"ఇందులో మీ షేర్ ఎంత?"

మదన్ రాజ్ అదిరిపోయాడు ఆ మాట విని.

"సార్! ఇందులో నా ప్రమేయం ఏమీ లేదు. నా ప్రాణాలు దక్కించుకోవడం కోసం అబద్ధం చెప్పాను" అన్నాడు.

"నిజం చెప్తే మీ ప్రాణాలు పోయేవా? చెప్పండి? ఎందుకు? దోపిడీ చేసినవాళ్ళు ఎవరో మీకు తెలుసా?"

ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు పతంజలి.

"ఎవరో కాదు ఇన్‌స్పెక్టర్! సుఖదేవ్" అన్నాడు మదన్‌రాజ్.

"సుఖదేవ్ ఎవరు?"

"రమేష్‌చంద్రగారి బామ్మర్ది. మీరు చూసేవుంటారు ఆయనింట్లో?"

"నేనెప్పుడూ చూళ్ళేదు. అయితే బావగారిని చంపింది సుఖదేవ్ అన్నమాట."

"సుఖదేవ్ చంపలేదు. అతని వెంట వచ్చినవాళ్ళు చంపారు. సుఖదేవ్ మేం తెస్తున్న స్మగుల్డు సరుకంతా దోచుకున్నాడు."

"వాళ్ళు మొత్తం ఎంతమంది?"

"సుఖదేవ్ కాక నలుగురు."

"మీరు తెచ్చిన సరుకేమిటి?"

"బంగారం సార్! రమేష్‌చంద్రగారికి జ్యూవెలరీ షాప్ వుంది. దాన్ని అడ్డం పెట్టుకుని దొంగ బంగారం బిజినెస్ చేస్తుంటారు. నగలు తయారుచేయించి కారులో ఇళ్ళకు పంపించి అమ్మిస్తుంటారు."

మదన్‌రాజ్, రమేష్‌చంద్ర దొంగ బంగారం వ్యాపారం గురించి వివరంగా చెప్పాడు.

"సుఖదేవ్ ఏం చేస్తుంటాడు?"

"అతనికి ఒక వృత్తి అంటూ లేదు సార్. సినిమా పిచ్చి జాస్తి. సినిమా తియ్యాలని ప్లాన్ వేస్తున్నాడు. డబ్బుకోసం బావగారిని పీడిస్తుంటాడు. యెన్నోసార్లు ఘర్షణపడటం, అక్కగారు వచ్చి అతన్ని లాక్కెళ్ళడం నేను స్వయంగా చూశాను."

"బావగారు డబ్బివ్వడని నిర్ణయించుకుని ఆఖరికి ఈ

అఘాయిత్యం చేశాడన్న మాట."

"అవును సార్! డబ్బు పాపిష్టిది" అన్నాడు మదన్ రాజ్ విచారంగా. ఇన్‌స్పెక్టర్ జేబులోంచి బంగారు గొలుసు తీశాడు. అదెవరిదో తనకు తెలియదన్నాడు మదన్‌రాజ్.

"మీ ఆరోగ్యం యెలా వుంది? యెప్పుడు డిశ్చార్జి అవుతారు?

"ఇప్పుడు కొంచెం ఫరవాలేదు సార్. ఇంకొక వారం రెస్టు తీసుకుంటే డిశ్చార్జి చేస్తారు. పూర్తిగా నయమయ్యేవరకూ ఇక్కడే వుండమని మా అమ్మ గొడవ పెడుతున్నది."

"మీకు పెళ్ళి కాలేదా?"

"లేదు సార్!" అన్నాడు మదన్‌రాజ్.

7

"సరళారాణిగారూ! బంధుత్వం పక్కన పెట్టి నిజం చెప్పండి. ఈ గోల్డు చైన్ మీ తమ్ముడు సుఖదేవ్ దేనా?" ప్రశ్నించాడు ఇన్‌స్పెక్టరు.

ఆంజనేయస్వామి బొమ్మ, 'ఎస్' అనే ఇంగ్లీషు అక్షరం వున్న గోల్డు చైన్. అది లోగడే చూసింది సరళారాణి.

"మా తమ్ముడ్ని అనుమానిస్తున్నారా?" నివ్వెరపోతూ అడిగింది ఆమె.

"హంతకుడు దొరికే వరకూ అంతా అనుమానితులే" అని నవ్వాడు పతంజలి.

ఆమె తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకుంది.

"ఇది వాడిది కాదు" అంది ఆమె.

"ఇంతకీ మా తమ్ముడిమీదకు మీ అనుమానం ఎందుకు

పోయింది?" అంది తిరిగి.

"దానికి ఆధారం వుంది. మీ తమ్ముడు సినిమా తియ్యాలని ఉబలాటపడుతున్నాడనీ, డబ్బుకోసం రమేష్ చంద్రగారిని సతాయిస్తున్నాడనీ మాకు తెలిసింది."

"ఆ మాట నిజమేలెండి. డబ్బు ఇవ్వడానికి ఆయనకు ఏమీ అభ్యంతరంలేదు. కాని అనుభవం లేక పాడు చేస్తాడని ఆయన వెనుకాడుతుండేవారు. అనుభవం సంపాదించు. తర్వాత చూద్దాం అనేవారాయన. అది వాడికి గిట్టేదికాదు. దిగితే అదే అనుభవం వస్తుంది అనేవాడు మా తమ్ముడు. తరచు కీచులాడుతుండేవారు కాని వాడు డబ్బుకోసం ఇంత దుర్మార్గం చేసేవాడు కాదు."

"ఆ మాట యెలా చెప్పగలం సరళారాణిగారూ! డబ్బు పాపిష్టిది. డబ్బుకోసం తండ్రిని చంపినవాళ్ళు, అన్నదమ్ముల్ని పొట్టన పెట్టుకున్నవాళ్ళు మా రికార్డులో యెందరో ఉన్నారు. ఇక ఇటువంటి బంధుత్వాలు ఒక లెక్కా!" నవ్వాడు పతంజలి.

"అవన్నీ నిజమేననుకోండి. కాని మా తమ్ముడు అంత నీచుడు కాదు" అంది సరళారాణి.

"మీ తమ్ముడు ఎక్కడున్నాడండి?"

"మా హోటల్లో ఉండొచ్చు. మా మేనేజర్ ఇంకా హాస్పిటల్లోనే ఉన్నాడుగదా! అక్కడ మేనేజ్ మెంట్ మావాడే చూస్తున్నాడు."

"మీ ఫోన్ ఒకసారి ఉపయోగించుకోవచ్చా!"

"అలాగే. దానికేముంది" అంది ఆమె.

పతంజలి రిసీవర్ ఎత్తి నెంబర్ డైల్ చేశాడు.

"నేను పతంజలిని మాట్లాడుతున్నాను. సుఖదేవ్

హిమాలయా ఇంటర్నేషనల్ హోటల్లో ఉంటాడు. వెంటనే అరెస్టు చెయ్యండి. దోపిడీ జరిగినరోజు రాత్రి ఎలిబీ చెక్ చెయ్యండి. నేను రమేష్‌చంద్రగారింట్లో ఉన్నాను."

పతంజలి రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసి వచ్చి కూర్చున్నాడు.

సరళారాణి అతన్ని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ "ఏమిటీ మా తమ్ముడ్ని అరెస్టు చేస్తున్నారా?" అంది.

"అవును. మా వాళ్ళు వారంట్ తీసుకునే వెళ్తున్నారు లెండి."

"అది కాదు. ఆధారం లేకుండా వాడిని అరెస్టు చెయ్యడం అన్యాయం అంటున్నాను. వాడు లేకపోతే మాకు చాలా ఇబ్బంది. మా మేనేజర్ గూడా లేని సంగతి మీకు తెలుసు గదా! ఈ పరిస్థితుల్లో వాడిని అరెస్టుచేసి మాకు ఇబ్బంది కలిగించకండి" అంది.

"మీకు ఇబ్బంది ఏమీ వుండదు. అరెస్టు చెయ్యడం మా డ్యూటీ. బెయిల్ మీద రిలీజ్ చేసుకోండి. దానికేముంది?" అన్నాడు పతంజలి.

8

జానికమ్మ అరగంటనుంచీ కొడుకుకోసం స్పెషల్ రూమ్లో ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంది. కాని మదన్‌రాజ్ యెక్కడికి వెళ్ళాడో రాలేదు.

అటుప్రక్క, ఇటుప్రక్క రూమ్‌ల వాళ్ళని అడిగింది. స్పెషల్ వార్డు నర్స్‌నీ, వార్డు బాయ్‌నీ కొడుకు గురించి వాకబు చేసింది. కనిపించిన వాళ్ళనందర్నీ అడుగుతూనే వుంది. కాని మదన్‌రాజ్ గురించి ఎవరూ చెప్పలేక పోయారు.

చీకటి పడింది.

రాత్రి ఎనిమిది కూడా దాటింది.

జానికమ్మ అదుర్దాపడుతోంది. రోజూ ఆమె క్యారియర్ తీసుకొచ్చే సమయానికి అతను రూమ్‌లోనే వుండేవాడు. కాని ఈ రోజు అందుకు భిన్నంగా జరిగింది. దెబ్బలు తగిలిన కొడుకు కోలుకున్నాడనీ, నాలుగైదురోజుల్లో హాస్పిటల్ నుంచి డిశ్చార్జి అవుతున్నాడనీ ఆమె ఆనంది స్తుంటే హఠాత్తుగా మదన్‌రాజ్ మాయమైపోయాడు.

జానికమ్మ వెళ్ళి డ్యూటీ డాక్టర్‌కి ఫిర్యాదు చేసింది తన కొడుకు కనిపించటంలేదని.

"చిన్నపిల్లాడా ఏమిటి? ఎక్కడికన్నా వెళ్ళాడేమో? వస్తాడులేవమ్మా! కంగారుపడకు" అన్నాడు డాక్టర్.

కాని ఆమె ఊరుకోలేదు. హాస్పిటలంతా తిరిగి తిరిగి అలిసిపోయింది. వార్డుబాయ్ చేతిలో పదికాగితం పెట్టే సరికి ఎక్కడ్లేని ఉత్సాహం తెచ్చుకుని అంతా గాలించి వదిలాడు.

ఎంతసేపటికీ మదన్‌రాజ్ రాకపోయేసరికి డాక్టర్ కూడా కొంచెం కంగారుపడ్డాడు. పై అధికారులకు రిపోర్టు చేశాడు. పోలీస్ వారికి తెలియజేయమని డాక్టర్‌కి ఆదేశాలు వచ్చాయి. డ్యూటీ డాక్టర్, మదన్‌రాజ్ సాయంకాలం ఆరింటి దగ్గర్నుంచి కనిపించటంలేదని పోలీసులకు రిపోర్టు చేశాడు.

పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ వచ్చి ఎంక్వయిరీ మొదలు పెట్టాడు. మదన్‌రాజ్ ఎప్పట్నుంచి కనిపించటంలేదనే విషయం ఖచ్చితంగా యెవరూ చెప్పలేకపోయారు. జానికమ్మ వచ్చి కొడుకు విషయం అడిగేవరకూ ఎవరూ నోటీస్ చెయ్యలేదు మదన్‌రాజ్ గురించి.

మదన్ రాజ్ గురించి హిమాలయా హోటల్ కి, రమేష్‌చంద్రగారి ఇంటికి ఫోన్ చేసి యెంక్వయిరీ చేశారు. అక్కడికి రాలేదని తెలిసింది.

జానికమ్మ ఏడుస్తూ ఆటోలో ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది. వాళ్ళ ఇల్లు చిక్కడపల్లిలో కొత్తగా కట్టిన ఫ్లాట్ లో.

ఆమె ట్యాక్సీ తీసుకుని ఇంటికి వచ్చే సమయానికి చిన్న కొడుకు కృష్ణ ఇంట్లోనే వున్నాడు. ఏడుస్తూ వచ్చిన తల్లిని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఏమిటమ్మా? ఏం జరిగింది?" అని ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించాడు.

"అన్నయ్య కన్పించడంలేదు" అంది ఆమె బొంగురు పోయిన గొంతుతో.

అన్నయ్య కన్పించకపోవటం ఏమిటి? హాస్పిటల్లో లేడా?" నివ్వెరపోయాడు కృష్ణ.

"నేను వెళ్ళేసరికి లేడు. ఎక్కడికైనా వెళ్ళాడేమో వస్తాడని గంటసేపు ఎదురుచూశాను. ఎంతసేపటికీ రాక పోయేసరికి అనుమానం వేసింది. వార్డు బాయ్‌ని, నర్స్‌నీ, ఆ చుట్టుప్రక్కల రూముల్లో వాళ్ళనీ అందర్నీ అడిగాను. యెవరూ చెప్పలేకపోతున్నారు. డాక్టర్ గారే పోలీస్ రిపోర్టు ఇచ్చారు. ఇన్‌స్పెక్టర్ వచ్చి వెళ్ళాడు."

జానికమ్మ చిన్న కొడుకుతో వివరాలన్నీ చెప్పింది.

"ఇదేదో మాయగా వుందే. అన్నయ్య కన్పించక పోవడం ఏమిటి? యెక్కడికి వెళ్ళివుంటాడు? అలా చెప్పకుండా వెళ్ళకూడదే!" అన్నాడు కృష్ణ.

"ఏమోరా? నాకు చాలా భయంగా వుంది."

"ఎందుకు?"

"వాళ్ళ పాప్రయిటర్ని చంపేసినవాళ్ళు వీడిని

మాయం చేసి వుంటారేమోనని."

"వాళ్ళెందుకు మాయం చేస్తారు?"

"చంపిన వాళ్ళని గుర్తు పడతారేమోనని భయం వేసి వుండొచ్చు."

తల్లి అనుమానంలో అర్థం వున్నట్లు అతనికి అనిపించింది. ఆ మాటే ఆమెతో అని మదన్ రాజ్ ఫోటోలు తీసుకుని బయల్దేరాడు.

"ఇంత రాత్రి పూట నువ్వెక్కడికిరా?" అంది జానికమ్మ.

"అన్నయ్య ఫోటో పేపర్లో వేయిస్తాను."

"ఎందుకూ?" అంటూ ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఎందుకైనా మంచిది."

"పోలీసులు వెతుకుతారు గదా! మనం యెందుకు పేపర్లో వేయించటం? దానివల్ల ఇంకా ఏమైనా గొడవలొస్తాయేమో?" అంది జానికమ్మ.

"గొడవలేం రావులే నువ్వూరుకో" అంటూ తల్లి మాటలు లక్ష్యపెట్టకుండా వెళ్ళిపోయాడు కృష్ణ.

9

కాలింగ్ బెల్ చప్పుడు కాగానే తనే వెళ్ళి తలుపు తీశాడు పతంజలి ఇంత ప్రొద్దున్నే తన దగ్గరికి వచ్చిన వాళ్ళు ఎవరా? అని.

గుమ్మంలో ఒక మెరుపు తీగ కనిపించింది. అమెరికన్ జార్జెట్ చీర, రెండు జడలు, మెడలో రాళ్ళ నెక్లెస్, ఆమె అందం వర్ణించతరం కాదు అనుకున్నాడు పతంజలి.

ఇంటిముందు కారు ఆగి వుంది. ఆమె కారు స్వయంగా డ్రైవ్ చేసుకొచ్చినట్లు పతంజలి వూహించాడు.

"నమస్తే ఇన్ స్పెక్టర్!" అంది ఆమె రెండు చేతులూ

జోడించి.

"నమస్తే!....మీరు....?" ఆమెను గుర్తు తెచ్చుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాడు పతంజలి.

"నేను సువర్ణరేఖను" అందామె నవ్వుతూ.

"ఓ! అయామ్ సారీ! మిమ్మల్ని మోడ్రన్ డ్రెస్‌లో చూశాను మా ఇంట్లో. ఇప్పుడు చీర కట్టుకొస్తే గుర్తుపట్టలేక పోయాను. రండి...." అన్నాడు పతంజలి.

ఆమె లోపలకొచ్చి కూర్చుంది. ఇల్లంతా కలయజూస్తూ "ఇంట్లో యెవరూ లేరా?" అంది.

"మా ఫ్యామిలీ పుట్టింటికెళ్ళారు. ఐ యామ్ సారీ. మీకు కాఫీ కూడా ఇవ్వలేకపోతున్నాను. ఫ్లాస్క్ ఇప్పుడే ఖాళీ అయ్యింది" అన్నాడు పతంజలి.

"ఫరవాలేదు. నేను కాఫీకోసం రాలేదు" నవ్వుతూనే అంది సువర్ణరేఖ.

"కాఫీకోసం రాగనుకోండి....! ఏమిటి ప్రొద్దున్నే వచ్చారు?" అన్నాడు.

"మీకు తెలుసా? మా హోటల్ మేనేజర్ మదన్‌రాజ్‌ని యెవరో మాయం చేశారట" అంది ఆమె.

"అవును విన్నాను. మావాళ్లు చెప్పారు."

"మీరు శ్రద్ధతీసుకుని అతని జాడ కనిపెట్టాలి. అది చెప్పడానికే ప్రొద్దున్నే వచ్చాను."

"మేం కనిపెడతామనుకోండి. మీకెందుకు అతని మీద అంత ప్రత్యేక శ్రద్ధ?" సూటిగా ఆమె కళ్లల్లోకి చూసి ప్రశ్నించాడు పతంజలి.

ఆ ప్రశ్నకు ఆమె ముఖం ఎర్రబడింది. సిగ్గుతో తల వంచుకుని "అతను లేకపోవడంవల్ల మాకు చాలా ఇబ్బందివుంది. మేనేజ్ చేసేవాళ్ళు లేకపోతే బిజినెస్ వీక్

అవుతుందిగదా!" అంది.

"అఫ్‌కోర్స్! కాని మీరు ప్రత్యేకంగా శ్రద్ధ తీసుకుంటున్నారంటే ఇంకేదో కారణం వుండివుండాలని పిస్తోంది."

ఆమె ఒక్కసారి పతంజలి వంక చూసి "నిజమే. మీరు నా మనసులో విషయం కనిపెట్టేశారు. ఎంతైనా సి.ఐ.డీలు కదా!" అని నవ్వింది.

అతను నవ్వాడు.

"ఐ లైక్ హిమ్" అంది.

"ఐ. సీ."

"అతను మాయమయ్యాడంటే నేను నమ్మలేక పోయాను. హాస్పిటల్లో వున్నవాడిని అదీ సాయంకాలం మాయం చేశారంటే వాళ్ళకెంత ధైర్యం?"

"రాత్రిళ్ళకంటే అటువంటి సమయమే మంచి వీలు. ఏదో మాయమాటలు చెప్పి తీసికెళ్ళి వుంటారు."

"అతను ఎలా నమ్మి వుంటాడంటారు?"

"ఎందుకు నమ్మడు? సపోజ్ సువర్ణరేఖగారు వచ్చారు మిమ్మల్ని రమ్మన్నారని యెవరైనా కుర్రాడితో కబురు చేశారనుకోండి, రాకుండా యెలా వుండగలడు?"

"అవుననుకోండి? కాని నేను అతన్ని చూడాలనుకుంటే వారుకే వెళ్ళివుండేదాన్నని అతనికి ఐడియా రాదంటారా?"

"ఏమో? ఒకోక్కసారి బుర్ర పనిచేయదు" పతంజలి నవ్వాడు.

"మీరు చెప్పింది కరక్టే!"

"మీ అంకుల్ యెలా వున్నాడు?"

"బెయిల్ మీద విడిపించాక ఫరవాలేదు. లేకపోతే

బెంగ పెట్టుకుని చిక్కిపోయేవాడు" నవ్వింది ఆమె.

"ముందు యెవరొకర్ని అరెస్టుచేస్తే మా ఆఫీసర్స్ శాటిస్ ఫై అవుతారు. లేకపోతే మాకు చీవాట్లు తప్పవు." సుఖదేవ్ ని అరెస్టు చెయ్యడంపై వ్యాఖ్యానించాడు పతంజలి.

"ఊరికే అరెస్టుచేస్తే ఏం లాభం. పట్టుకుని కేసు పెట్టాలిగాని."

"కేసు మీ అంకుల్ మీదే పెట్టొచ్చు. ఆ రోజు అతనికి ఎలిబీ లేదు. ఎవరో సినీ రచయితతో పాటు స్క్రిప్టు వర్కు చేయిస్తూ వుండిపోయానంటాడు. ఆ రచయిత పేరు హాస్యశ్రీ కాబోలు. అతను ప్రస్తుతం నగరంలో లేడు."

"మా అంకుల్ సామాన్యుడేంకాదు."

"ఈ రోజుల్లో అంతా అసామాన్యులే. సామాన్యులెవరూ లేరు."

"మీ ఇన్వెస్టిగేషన్ యెంతవరకూ వచ్చింది."

పతంజలి సమాధానం చెప్పలేదు. నవ్వి వూరుకున్నాడు.

మదన్ రాజ్ విషయం శ్రద్ధ వహించండి. డెయిలీ పేపర్స్ చూశారా! అతని తమ్ముడు ఫోటో కూడా వేయించాడు" అంది ఆమె.

చూశానన్నట్లు తల వూపాడు పతంజలి. ఆమె శెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

10

సువర్ణరేఖ వెళ్ళిపోయినట్లుగా కారు చప్పుడైంది. తలుపు మూసి పతంజలి లోపల బోల్టు పెట్టేశాడు.

టెలిఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి నెంబరు డైల్ చేశాడు.

"ఈజిట్ పోలీస్ కంట్రోల్ రూమ్?"

"యస్సార్!"

"నేను పతంజలిని మాట్లాడుతున్నాను. ఎమ్.ఎస్.వై. నాలుగు తొమ్మిదులున్న ఫియట్ కారు యిప్పుడే మా ఇంటి దగ్గర్నుంచి బయలేరింది. అందులో ఒకమ్మాయి వుంది. ఆమె పేరు సువర్ణరేఖ ఆమె కారులో ఎక్కడికి వెళ్తున్నదో కనిపెట్టి నాకు ఫోన్ చెయ్యాలి. ఓ. కే?"

"ఓ. కే. సార్."

పతంజలి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

అరగంట తర్వాత పతంజలి ఇంట్లో ఫోన్ మ్రోగింది.

"సార్!"

"యస్. పతంజలి స్పీకింగ్."

"ఆ కారు యెక్కడికెళ్ళిందో కనిపెట్టాం సార్."

"చెప్పండి."

"ఆ కారు చింతలబస్తీ దాటి సోమాజీగూడా వైపు వెళ్ళింది. ఇంజనీర్—చీఫ్—ఆఫీసుకు కొంచెం ఇవతల సందులోకి వెళ్ళి లెఫ్ట్‌సైడ్ ఒక కొండపైకి చేరింది. అక్కడంతా విశాలమైన ప్రాంతం. ఒక పాత మేడ ముందు కారు ఆగింది సార్."

"ఓ. కే" పతంజలి ఫోన్ రిసీవర్ క్రెడిల్ చేశాడు. కొంచెంసేపు ఏదో ఆలోచించాడు. తర్వాత ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి ఫోన్ ఎత్తి నెంబర్ డైల్ చేశాడు.

"మిష్టర్ అజీజ్."

"యస్. ఇన్‌స్పెక్టర్ అజీజ్ స్పీకింగ్."

"నేను పతంజలి మాట్లాడుతున్నాను. మన కంట్రోల్ రూంవాళ్ళు ఎమ్. ఎస్. వై. నాలుగు తొమ్మిదులున్న ఫియట్ కారు సోమాజిగూడా ప్రాంతంలో ఒక కొండ మీద వున్నట్లు కనిపెట్టారు. ఐ యామ్ సారీ, ఫొలో

అయ్యారు. నువ్వు ఫోర్స్‌తో వెళ్ళి అక్కడ ఏమీ జరక్కుండా చూడాలి."

"ఏం జరుగుతుందేం?"

"బహుశా మర్డర్ జరగడానికి ప్రయత్నం."

"ఆ కారు ఎవరిది?"

"రమేష్‌చంద్ర కూతురు సువర్ణరేఖది. అక్కడ దొరికిన వాళ్ళందర్నీ పట్టుకునిరా. నేనీలోపల ఒక చిన్న పని చూసుకుని వస్తాను. కేసు దగ్గరపడిందిలే" అన్నాడు.

"ఓ.కే. ఇప్పుడే బయల్దేరుతున్నా."

"ఆలస్యం చెయ్యకు వెంటనే బయల్దేరు."

"అలాగే."

పతంజలి రిసీవర్ క్రెడిల్ చేశాడు. డ్రెస్ చేసుకుని బయల్దేరాడు.

చిక్కడపల్లి ప్రాంతం. డైరీలోని ఇంటి నెంబరు వెతుక్కుంటూ వెళ్ళాడు పతంజలి. కొత్తగా కట్టి ప్లాట్లలో ఫస్టు ఫ్లోర్‌లో దొరికింది నెంబరు.

కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు.

జానికమ్మ తలుపు తీసింది.

"నమస్కారమండీ. మీరు జానికమ్మగారు కదూ?" అన్నాడు పతంజలి.

"నమస్కారం. అవును. నేనే జానికమ్మని. మీరెవరు?"

"నేను మీ చిన్నబ్బాయి పనిచేసే ఫ్యాక్టరీలో పని చేస్తున్నానండీ."

"అలాగా రాండి. కూర్చోండి" అంది.

పతంజలి లోపలకెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"మీ చిన్నబ్బాయి కృష్ణ నేనూ ఒకచోటే పని

చేస్తామండి" అన్నాడు.

"అలాగా."

"మీ కృష్ణ లేడాండి."

"లేడు బాబూ! ఫ్యాక్టరీక నే వెళ్ళాడే."

"అరే, ఫ్యాక్టరీకి రాలేదే" అని ఆశ్చర్యం నటించాడు పతంజలి.

"ఏమో బాబూ! ఎక్కడికెళ్ళాడో, ఒకవేళ వాళ్ళ అన్నయ్యని వెతకడానికి వెళ్ళాడేమో!"అంది జానికమ్మ.

"వాళ్ళ అన్నయ్య యెక్కడికెళ్ళాడండీ?"

"ఏం చెప్పమంటావు నాయనా!" అంటూ జానికమ్మ మదన్ రాజ్ హాస్పిటల్ నుంచి మాయమై పోవడంవరకూ కథంతా చెప్పింది.

"ఇంతకూ ఏదైనా పనిమీద వచ్చావా బాబూ!" అంది ఆమె.

"అవునండీ" అంటూ పతంజలి జేబులోనుంచి గోల్డు చైన్ తీసి "బంగారు గొలుసు పోయిందని ఆ మధ్య గొడవపెట్టాడండి ఇదుగోండి. ఇది మీ కృష్ణదేనా?" ఆమెకు అందించాడు.

ఆ గొలుసు చూసి ఆమె ముఖం వెలిగింది.

"అవును బాబూ! ఇది మా కష్ణదే. వాడికి పదో ఏట దెయ్యం పట్టింది. నానా బాధలూపడ్డాం. ఒక భూత వైద్యుడు నయంచేశాడు. ఎప్పుడూ ఆంజనేయ స్వామి బొమ్మ మెడలో ఉండేట్టు చూడమన్నాడు. వాళ్ళ నాన్న ఏకంగా బంగారు గొలుసే చేయించి ఇచ్చారు. అప్పట్నుంచి వాడికి ఏ గ్రహబాధలూ లేవు. అది పోయిందని తెలిసినప్పట్నుంచి నాకు మనశ్శాంతి లేదు. ఆ రోజే మా పెద్దబ్బాయిని దొంగలు కొట్టారు.

ఇక ముందు ముందు ఏం గొడవలు జరిగేవో? అదృష్ట వశాత్తూ దొరికింది" జానికమ్మ మురిసిపోతూ చెప్పింది.

"మీ అబ్బాయి పేరు కృష్ణ కదా. దానిమీద 'ఎస్' అనే అక్షరం ఎందుకు చెక్కించారు?" ప్రశ్నించాడు పతంజలి.

"వాడి పూర్తి పేరు శ్రీకృష్ణ."

"ఇప్పుడు అర్థమైంది. ఆ గొలుసు ఇలా ఇవ్వండి. కృష్ణకి నేనే స్వయంగా ఇస్తాను" అంటూ పతంజలి ఆమె చేతులో గొలుసు తీసుకోబోయాడు.

ఇంతలో కృష్ణ మెరుపులా లోపలకొచ్చి తల్లి చేతిలో గొలుసు తీసుకోబోతున్న పతంజలి చేతిమీద కొట్టాడు. గొలుసు కిందపడిపోయింది. కృష్ణ పతంజలిని వెనక్కి తోశాడు. పతంజలి లేచి కృష్ణ ముఖంమీద పిడికిలితో గట్టిగా కొట్టాడు. కాలితో పొట్టలో రెండు తగల నిచ్చాడు. కృష్ణ కెవ్వున కేక పెట్టి విరుచుకుపడిపోయాడు,

జానికమ్మ అదంతా వింతగా చూసింది. భయంతో ఒక మూలకు ఒదిగిపోయి ఏడుస్తూ వుండిపోయింది.

పతంజలి ఆతని పెడరెక్కలు విరిచి నైలాన్ తాడుతో కట్టేసి విజిల్ వేశాడు. వెంటనే మఫ్టీలో వున్న ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్ వచ్చి కృష్ణని పట్టుకున్నారు.

"అయ్యో! ఏమిటిది నాయనా! వాడినెందుకు తీసి కెళుతున్నారు?" అంది జానికమ్మ గోడుగోడున ఏడుస్తూ.

ఆమె ఏడుపు విని చుట్టుప్రక్కల ఆడవాళ్ళుకూడా అక్కడ చేరారు.

"జానికమ్మగారూ! మీ కొడుకుల గురించి మీకు తెలీదు. హిమాలయా హోటల్ ప్రొప్రయిటర్ రమేష్ చంద్రగారిని హత్యచేసి పదిలక్షలు విలువచేసే బంగారు

దోచుకున్నారు" అన్నాడు పతంజలి.

ఆ మాట విని జానికమ్మ "ఆఁ...." అంటూ విరుచుకు పడిపోయింది.

"వీడిని స్టేషన్‌కి తీసికెళ్ళండి. దారిలో యెక్కడా ఆగకండి" అన్నాడు పతంజలి.

11

స్టేషన్‌లో అప్పటికే మదన్‌రాజ్, సువర్ణరేఖ వున్నారు. మదన్‌రాజ్ పనిపట్టడానికి సువర్ణరేఖ వినియోగించిన ఇద్దరు గూండాలు అక్కడే వున్నారు. కృష్ణని పట్టుకొచ్చిన పతంజలిని చూసి సువర్ణరేఖ చిన్నగా నవ్వింది.

డి.సి.పి. పాపారావు పతంజలి వంక మెచ్చుకోలుగా చూసి "వెల్‌డన్ మిస్టర్ పతంజలి" అన్నాడు.

"థాంక్స్ సార్" అన్నాడు పతంజలి.

"మదన్‌రాజ్ ఈ దోపిడీ చేయించాడని నువ్వెలా వూహించావు పతంజలీ?" ప్రశ్నించాడు డి.సి.పి.

"కేసు టేకప్ చేసినప్పుడే నాకు అర్థమైంది సార్. దోపిడీ దొంగలైతే మనిషిని చంపరు. వీళ్ళు ప్రతిఘటించారనుకోండి ఇద్దర్నీ చంపేవారు కదా! రమేష్‌చంద్రనే చంపడం, షతగాడిని లైట్‌గా తలమీద కొట్టి వదిలేయడం పెద్ద పాయింట్.

తర్వాత ఇతను యెక్కువ రోజులు హాస్పిటల్లో వుండాల్సినంత పెద్ద దెబ్బలేం తగల్లేదు. అయినా డాక్టర్స్‌ని కూడగట్టుకుని వుండగలిగాడు. అదొక అనుమానం కలిగించింది. తర్వాత రమేష్‌చంద్రగారి బామ్మర్ది సుఖదేవ్ ఈ దోపిడీ చేశాడని స్టేట్‌మెంట్ యిచ్చి కేసు తప్పు దోవ పట్టించాలనుకున్నాడు. మనమూ తప్పు దోవనే పోతున్నట్లు అతన్ని మభ్యపెట్టడానికి సుఖదేవ్‌ని

అరెస్టు చేశాం."

"వెరీగుడ్" అన్నాడు డి.సి.పి.

"మదన్ రాజ్ తమ్ముడు హోటల్ కొచ్చి మా అన్న బొంబేనుంచి ఎప్పుడొస్తాడని అడుగుతుండేవాడు. ఎప్పుడొచ్చేదీ కనుక్కుని దోపిడీకి ప్లాన్ వేశాడు. హోటల్లో ఇన్ చార్జిగా పనిచేసిన సుఖదేవ్, కృష్ణ గురించి చెప్పాడు. అనుమానం బలపడింది" అన్నాడు పతంజలి.

"మదన్ రాజ్ ని నేనే కిడ్నాప్ చేయించానని మీరెలా వూహించారు?" ప్రశ్నించింది సువర్ణ రేఖ.

"అది మీరు చేసిన పొరపాటే!" అని నవ్వాడు మదన్ రాజ్.

"నేను చేసిన పొరపాటా?" ఆశ్చర్యపోయింది సువర్ణ రేఖ.

"యస్ మేడమ్ మీరు నన్ను కలుసుకోవడానికి వచ్చారు. మదన్ రాజ్ ని లైక్ చేస్తున్నాననీ, అదనీ చెప్పారు. అప్పుడే నాకు దొరికిపోయారు. సుఖదేవ్ మీరూ ప్రేమించుకున్నట్లూ, త్వరలో పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నట్లూ నాకు తెలుసు. అదంతా సుఖదేవ్ నాకు చెప్పాడు.

మీ నాన్నగారిని చంపించిన వ్యక్తిని పట్టుకొని శిక్షించాలని మీకు కసిగా వుంది. సమయంచూసి మదన్ రాజ్ ని కిడ్నాప్ చేసి మీ పాత బిల్డింగ్ లో దాచారు. ఇక కృష్ణ దొరకగానే ఇద్దరికీ కలిపి బుద్ధి చెప్పాలి అనుకున్నారు. అవునా?" అన్నాడు పతంజలి.

సువర్ణ రేఖ సిగ్గుతో తల వంచుకుంది.

—:ఐ పో యిం ది:—